

ORGÁNY EVROPSKÉ UNIE A JEJICH VLIV NA ROZPOČTOVÝ PROCES PODLE LISABONSKÉ STRATEGIE

Ing Jaroslav KOVÁRNÍK, Ph.D.

Univerzita Hradec Králové, Fakulta informatiky a managementu, Katedra ekonomie,
Rokitanského 60, 500 03 Hradec Králové

jaroslav.kovarnik@uhk.cz

Abstrakt

This paper deals with the problematic of institutions of the European Union after declaration of the Lisbon Strategy in december 2009. This strategy changed discretions and duties of institutions of the European Union and their influence on the budget process. Special emphasis of this article is description of differencies between The European Council, The Council of the European Union and The Council of Europe, because of very similar names of this institutions, which could be a little confusing.

Keywords: *budget process, European Union, The Council of Europe, The Council of the European Union, The European Council*

1 ÚVOD

Proces evropské integrace má tradici již bezmála šest desítek let a během tohoto období došlo k celé řadě změn jak ve členské základně, tak organizačním uspořádání, ale i v pravomocích jednotlivých řídicích orgánů. Od prvních integračních kroků v roce 1952, kdy bylo šesti zeměmi založeno Evropské společenství uhlí a oceli a později i Evropské hospodářské společenství a Euratom, až po současnou podobu Evropské unie se sedmadvaceti členy, čtyřmi oficiálními kandidáty a celou řadou spolupracujících zemí z celého světa.

Posledním významným krokem v procesu integrace bylo přijetí tzv. Lisabonské strategie, která vstoupila v platnost 1. prosince 2009. Tato smlouva značnou měrou ovlivnila pravomoci, práva a povinnosti jednotlivých orgánů Evropské unie i proces sestavování evropského rozpočtu, což je pro všechny členské státy poměrně významná oblast.

Tento příspěvek analyzuje nejdůležitější orgány Evropské unie po zavedení Lisabonské strategie se zvláštním zřetelem na jejich vliv na rozpočtový proces. Je zde také uvedena základní charakteristika třech institucí, které jsou si co do názvu velmi

blízké – Rada Evropské unie, Evropská rada a Rada Evropy. Ačkoliv jsou si tyto tři rady svými názvy tak blízké, jedná se o diametrálně rozdílné instituce s odlišnými pravomocemi a úkoly, kdy dokonce Rada Evropy nepatří ani mezi orgány Evropské unie. Ovšem právě s ohledem na podobné názvy dochází u řady lidí k tomu, že tyto instituce splývají a jejich pravomoci se překrývají.

Hlavním zdrojem při vypracovávání tohoto příspěvku byly, s ohledem na skutečnost, že tyto změny jsou poměrně aktuální, informace dostupné především na oficiálních internetových stránkách Evropské unie, resp. na stránkách zabývajících se Evropskou unií.

2 ORGÁNY EVROPSKÉ UNIE

2.1 Základní charakteristika orgánů Evropské unie

Orgány Evropské unie lze rozdělit do několika skupin. Existují zde základní orgány, poradní orgány, orgány čistě finanční, specializované subjekty, interinstitucionální orgány a v neposlední řadě decentralizované orgány, tzv. agentury.

Mezi základní orgány Evropské unie patří Evropská komise, Evropský parlament, Evropská rada, Rada Evropské unie, Evropský soudní dvůr a Evropský účetní dvůr.

Za poradní orgány lze označit Evropský hospodářský a sociální výbor a Výbor regionů. Cílem těchto orgánů je provádět poradenskou a konzultační činnost právě pro orgány základní. Hospodářský a sociální výbor se vyjadřuje k otázkám vnitřního trhu, vzdělávání, ochrany spotřebitele, ochrany životního prostředí, regionálního rozvoje a dalším sociálním problematikám. Výbor regionů řeší otázky ekonomické a sociální soudržnosti, školství a mládeže, kultury, ochrany veřejného zdraví, transevropských sítí, sítí energetické infrastruktury, dále také otázky politiky zaměstnanosti, sociální politiky, odborná školení a další. Tento výbor má zajišťovat aplikaci principu subsidiarity.

Mezi finanční orgány lze zařadit Evropskou centrální banku, Evropskou investiční banku a svým způsobem i Evropský investiční fond, ačkoliv jeho zřizovatelem je právě Evropský investiční banka. Evropská centrální banka především pečuje o společnou měnu euro, ve své podstatě se jedná o centrální banku Evropské unie, která má obdobné postavení, jako centrální banky v jednotlivých členských státech. Evropská investiční banka pak poskytuje pomoc méně rozvinutým oblastem pomocí různých půjček.

Specializovanými subjekty jsou Evropský veřejný ochránce práv a Evropský inspektor ochrany údajů. První subjekt, často označovaný také jako Evropský ombudsman, řeší stížnosti na neprůhlednost správního řízení, na zneužití pravomocí ze strany orgánů Evropské unie, na nekalé administrativní praktiky, na diskriminaci a další. Druhý subjekt pak zajišťuje sledování v oblasti nakládání a zpracování údajů o obyvatelích Evropské unie, poskytuje poradenskou činnost všem orgánům a institucím Evropské unie a spolupracuje s vnitrostátními úřady pro ochranu údajů.

Interinstitucionálními orgány jsou např. Úřad pro úřední tisky Evropských společenství, Úřad pro výběr personálu Evropských společenství nebo Evropská správní škola.

Mezi decentralizované orgány pak patří Agentury Společenství, Agentury společné zahraniční a bezpečnostní politiky, Agentury pro spolupráci policejních a soudních orgánů v trestních věcech a Výkonné agentury. [3, 4]

S ohledem na značné množství institucí a orgánů se bude příspěvek orientovat pouze na stručnou charakteristiku výše uvedených základních orgánů Evropské unie.

2.2 Evropská komise

Jedním z nejznámějších orgánů Evropské unie je Evropská komise. V současné podobě má komise 27 členů, za každý členský stát 1 komisař, bez ohledu na velikost a počet obyvatel dané země. Předsedou Evropské komise je zástupce Portugalska José Manuel Barroso, komise má sedm místopředsedů, mezi kterými je i zástupce Slovenska Maroš Šefkovič, komisař pro vztahy mezi institucemi a administrativu. Významnou funkci hraje místopředsedkyně za Velkou Británii baronka Catherine Ashton, která je tzv. Vysokou představitelkou Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku. Tento post byl nově zřízen právě Lisabonskou strategií a podrobněji o této funkci bude pojednáno v dalším textu. Českým zástupcem v Evropské komisi je Štefan Füle, komisař pro rozšíření a politiku sousedství.

Hlavními funkcemi Evropské komise jsou předkládat návrhy právních předpisů, řídit a provádět politiky Evropské unie a plnit rozpočet, vymáhat zákony Evropské unie a v neposlední řadě zatupovat Unii na mezinárodní scéně. K první funkci je třeba poznamenat, že Komise jako jediný orgán předkládá návrhy právních předpisů, ovšem před přijetím nového legislativního návrhu je nutné monitorovat sociální a ekonomické podmínky v Unii s cílem zajistit, že daný návrh přinese zlepšení stávající situace. Za tímto účelem Komise spolupracuje s různými orgány, především s výše zmiňovanými výbory (Evropský hospodářský a sociální výbor, Výbor regionů). K druhé hlavní funkci je nezbytné uvést, že Evropská komise je společně s Evropským účetním dvorem odpovědná za kontrolu výdajů Evropské unie, dbá na ochranu hospodářské soutěže na trzích Unie a může dokonce zakázat určité fúze, které by hospodářskou soutěž ohrozily, případně může ukládat finanční sankce za její porušení. V oblasti vymáhání zákonů Evropské unie je Komise odpovědná za zajištění řádného uplatňování zákonů ve všech členských zemích a v případě porušení zahajuje tzv. řízení pro porušení práva. Toto řízení probíhá nejdříve prvním dopisem členskému státu, který zákon porušil, s žádostí o řádné vysvětlení. Pokud není porušení řádně vysvětleno či daný stát na první dopis nezareaguje, následuje druhý dopis, kde již Evropská komise vyžaduje okamžitou nápravu. V případě, že členský stát nereaguje ani na tuto druhou výzvu, předá Evropská komise celou záležitost Evropskému soudnímu dvoru. V oblasti zastupování Evropské unie na mezinárodní scéně je to právě Evropská komise, která sjednává dohody mezi Evropskou unií a jinými zeměmi.

Z uvedeného výčtu je patrné, že Evropská komise disponuje výkonnou pravomocí, zákonodárnou pravomocí a kontrolní pravomocí. V případě výkonné pravomoci je to právě Komise, kdo zabezpečuje provádění primárních smluv a aktů vydaných na jejich základě, přičemž v některých případech (např. ochrana hospodářské soutěže) realizuje tuto pravomoc i prostřednictvím individuálních rozhodnutí. V souvislosti se zákonodárnou pravomocí Komise iniciuje návrhy právních aktů, které jsou následně schvalovány Radou Evropské unie a Evropským parlamentem a v otázce kontrolních pravomocí může Komise podat žalobu na členský stát pro nedodržování nebo nezavádění práva Evropské unie. [1, 2, 3, 4]

2.3 Evropský parlament

V Evropském parlamentu zasedá 736 poslanců, z každé členské země odlišný počet v závislosti na její velikosti, kteří jsou zde však sdruženi ne podle země původu, ale podle své politické příslušnosti. Nejvíce zástupců má v Parlamentu Německo, a sice 99 poslanců, nejméně pak Malta, pouhých 5 poslanců. Česká republika má v Parlamentu 22 zástupců, Slovensko 13.

Strany Evropského parlamentu jsou Evropská lidová strana neboli Křesťanští demokraté, což je nejsilnější partaj a z jejího středu je také předseda Parlamentu, polský poslanec Jerzy Buzek. Druhou nejsilnější stranou je Progresivní aliance socialistů a demokratů, dále Aliance liberálů a demokratů, následuje strana Zelení / Evropská svobodná aliance, dále Evropská konzervativní a reformní skupina, další stranou je Konfederace Evropské sjednocené levice a Severské zelené levice, předposlední stranou je uskupení Svoboda a demokracie a konečně je v Parlamentu i 27 poslanců bez politické příslušnosti, kteří jsou evidováni jako Nezařazení.

Evropský parlament má legislativní pravomoc, rozpočtovou pravomoc a také kontrolní pravomoc. V první oblasti sice Parlament nemá legislativní iniciativu (tu má pouze Komise), ovšem může reagovat na legislativní podněty a rozhoduje společně s Radou Evropské unie v různých oblastech, např. v otázce zemědělské politiky, volného pohybu osob, vízové a přistěhovalecké politiky a další. V rámci rozpočtové pravomoci je třeba zdůraznit, že schválení rozpočtu podle současného modelu vyžaduje souhlas Parlamentu. Co se kontrolní pravomoci týče, tak Parlament provádí dohled nad aktivitami Evropské unie a činností Komise a dalších orgánů. Tato skutečnost je vyjádřena i tím, že právě Evropský parlament schvaluje předsedu Evropské komise, vyslovuje důvěru Komisi jako celku a má právo Komisi odvolat. [1, 2, 3, 4]

2.4 Evropský soudní dvůr

Tento orgán je složen z 27 soudců, obdobně jako u Komise jeden zástupce z každého členského státu, a osmi generálních advokátů. Tito advokáti poskytují odborné, nezávislé a nestranné stanovisko k projednávaným případům, nereprezentují ani orgány Evropské unie, ani jednu ze stran, ani veřejnost, slouží pouze právu a spravedlnosti.

Hlavními funkcemi Evropského soudního dvora je odpovědnost za jednotnost výkladu a aplikace práva Evropské unie, dále kontrola legitimacy rozhodování Rady Evropské unie a Evropské komise, rozhodování o podáních a dotazech z oblasti práva Evropské unie, které vznesou členské státy a řešení sporů mezi členskými státy, institucemi Evropské unie, podniky a fyzickými osobami. Jako prostředek aktivního vynucení splnění rozhodnutí může Evropský soudní dvůr uložit paušální pokutu či penále. [3, 4]

2.5 Evropský účetní dvůr

Tento dvůr je složen z 27 auditorů, ovšem dále je zde dalších zhruba 800 zaměstnanců, kteří zajišťují jeho bezproblémové fungování. Auditóři jsou rozděleni do pěti auditních skupin podle otázek, které řeší. Jsou to Ochrana přírodních zdrojů a hospodaření s nimi, Strukturální politika, doprava, výzkum a energie, Vnější akce, Vlastní zdroje, bankovní aktivity, provozní výdaje, orgány a instituce Společenství, vnitřní politiky a konečně poslední skupina má název Koordinace, hodnocení, prohlášení o věrohodnosti, zajišťování kvality a vývoj komunikace.

Za hlavní funkce tohoto orgánu lze označit kontrolu plnění rozpočtu Evropské unie, dále kontrolu finančního hospodaření Evropské unie a boj proti podvodům. První funkce má za cíl jednak zkvalitnit finanční řízení Evropské unie, ale také seznámit občany Unie s tím, jakým způsobem příslušné orgány hospodaří s veřejnými prostředky. V rámci kontroly finančního hospodaření Unie dochází pochopitelně nejen ke kontrole příjmů (cla, dávky, procenta HNP a DPH), ale také výdajů (společné politiky Evropské unie, programy a projekty). V otázce boje proti podvodům spolupracuje Evropský účetní dvůr nejen s nejvyššími kontrolními orgány jednotlivých členských zemí, ale také s Evropským úřadem pro boj proti podvodům, který se označuje zkratkou OLAF. [3, 4]

3 KOMPARACE RAD

Na tomto místě bude provedena komparace výše zmíněných orgánů, které mají ve svém názvu slovo Rada a jejichž názvy mohou být poměrně matoucí. Jedná se o Evropskou radu, Radu Evropské unie a Radu Evropy. Celá situace je navíc komplikovaná skutečností, že zatímco první dvě Rady jsou orgány Evropské unie, poslední Rada je orgán, který nepatří do struktury institucí Evropské unie, má odlišnou členskou základnu a naprosto odlišný cíl.

3.1 Evropská rada

Tato Rada je složená z nejvyšších představitelů členských zemí, tzn. hlav států nebo ministerských předsedů, dále z předsedy Evropské rady a z předsedy Evropské komise. Předsedou této rady je Herman Van Rompuy, bývalý belgický ministerský předseda.

Evropská rada vznikla v Paříži v roce 1974 jako neformální setkání hlav států a předsedů vlád, ovšem oficiálním orgánem Evropské unie se stala právě až přijetím Lisabonské strategie v prosinci roku 2009.

Tato Rada nemá legislativní funkci, ale její hlavní funkcí je hledání společných postojů, formulace strategií dalšího vývoje Evropské unie a také předávání nezbytných podnětů pro rozvoj celé unie. Jedná se tedy v podstatě o fórum pro vrcholnou politickou diskusi v krizových situacích, kde dochází i k řešení případných sporů mezi členskými státy. [3, 4]

3.2 Rada Evropské unie

V Radě Evropské unie, která se také často označuje pouze jako Rada, se setkávají ministři členských zemí odpovědní za aktuálně projednávanou agendu. V jejím čele se střídají jednotlivé členské země, přičemž délka funkčního období je 6 měsíců.

Hlavní funkce této Rady jsou následující:

- zákonodárná moc, obvykle ve spolurozhodování s Evropským parlamentem, pokud tedy nemá kompetenci Evropská komise,
- koordinace obecných hospodářských politik členských států,
- vymezení a provádění společné zahraniční a bezpečnostní politiky založené na obecných zásadách od Evropské rady,
- uzavírání mezinárodních smluv,
- koordinace činnosti členských států v oblasti policejní a soudní spolupráce v trestních věcech.

S ohledem na skutečnost, že v této Radě zasedají jednotliví resortní ministři, lze vysledovat celkem 10 formací Rady, které jsou zaměřeny na vybrané otázky. Jedná se o Radu pro všeobecné záležitosti, Radu pro zahraniční věci, Radu pro hospodářské a finanční záležitosti, Radu pro spravedlnost a vnitro, Radu pro zaměstnanost, sociální politiku, zdravotnictví a spotřebitelské záležitosti, Radu pro konkurenceschopnost, Radu pro dopravu, telekomunikaci a energetiku, Radu pro zemědělství a rybolov, Radu pro životní prostředí a konečně Radu pro školství, mládež a kulturu. Určitou zajímavostí je, že v čele Rady pro zahraniční věci stojí Vysoká představitelka pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, tedy místopředsedkyně Evropské komise baronka Catherine Ashton. [1, 2, 3, 4]

3.3 Rada Evropy

Tato instituce leží mimo ostatní výše uvedené orgány, neboť nepatří mezi instituce Evropské unie. Jejími členy je celkem 47 zemí z celé Evropy, mezi kterými sice jsou všechny členské země Evropské unie, ale i dalších 20 států, jako např. Gruzie, Ázerbajdžán, Island, Monako, San Marino, Srbsko, Švýcarsko, Turecko a další. Jako pozorovatelé v této instituci vystupuje Japonsko, Kanada, Mexiko, Spojené státy americké a Vatikán.

Hlavní cíl této instituce by se dal charakterizovat jednoduše jako „dosáhnout větší jednoty členů“. Její základní funkce jsou:

- ochrana lidských práv, parlamentní demokracie a zákonnosti,
- rozvoj celoevropských dohod ke standardizaci sociálních a právních postupů členských zemí,
- podpora informovanosti o evropské identitě, jež je založena na společných hodnotách a zahrnuje rozdílné kultury.

Tyto základní cíle byly po roce 1989, v souvislosti se změnou režimu v řadě dnes nazývaných tzv. postkomunistických zemích, rozšířeny ještě o následující cíle:

- sloužit jako politické fórum a ochránce lidských práv v postkomunistických demokraciích v Evropě,
- pomáhat zemím střední a východní Evropy provádět a stabilizovat, vedle reforem ekonomických, i politické, právní a ústavní reformy,
- poskytovat know-how v takových oblastech, jako jsou lidská práva, místní demokracie, vzdělávání, kultura a životní prostředí. [5]

3.4 Vysoká představitelka pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku

Tato Lisabonskou smlouvou nově zřízená funkce s sebou nese celou řadu problémů, které bude nutné dříve či později legislativně řešit. Jak již bylo v textu uvedeno, v současné době tento post zaujímá britská baronka Catherine Ashton.

První problém je vůbec koordinace dvou témat, které jsou Vysoké představitelce svěřena – tedy oblast „vnějších vztahů“ a oblast „společné bezpečnostní a zahraniční politiky“, neboť v těchto dvou oblastech je doposud zachován mírně odlišný způsob rozhodování. Dalším drobným problémem je loajalita Vysoké představitelky, neboť ta zastává odlišné pozice ve dvou různých institucích – v Evropské komisi vystupuje v roli místopředsedkyně a v Radě Evropské unie je předsedkyní Rady pro zahraniční věci.

Dalším potenciálním zdrojem problémů jsou nejasné pravomoci ve vztahu k předsedovi Evropské rady, tedy Hermanovi Van Rompuyovi, kdy je prozatím uvedeno, že spolupráce mezi nimi bude vytvářena praxí. Nejasné vymezení pravomocí je také mezi Vysokou představitelkou a jednak ministrem zahraničních věcí předsednického státu a jednak buď premiérem nebo prezidentem předsednického státu, kdy ministr zahraničních věcí by měl zaujímat zvláštní místo v Radě pro zahraniční věci a ministerský předseda nebo prezident by měl být předsedou celé Rady Evropské unie. Ovšem Lisabonská smlouva v této oblasti nevymezila žádné speciální funkce pro předsednický stát, což se ale předsednickým státům pravděpodobně nebude příliš zamlouvat. Nejasný je i vztah mezi Vysokou představitelkou a ostatními členy Evropské komise – v Evropské komisi je totiž hned pět komisařů, kteří se zabývají vnějšími vztahy. Jsou to komisař pro rozvoj z Lotyšska, komisař pro obchod z Belgie, komisařka pro mezinárodní spolupráci, humanitární pomoc a řešení krizí z Bulharska,

komisařka pro opatření v oblasti změny klimatu z Dánska a konečně komisař pro rozšíření a politiku sousedství z České republiky. Vysoká představitelka, coby místopředsedkyně Evropské komise, by měla mít za úkol koordinaci jejich činností.

Další problémy souvisí s nově vznikajícím orgánem, který by Vysoká představitelka měla mít k dispozici pro prosazování svých zájmů. Jedná se o tzv. Evropskou službu. První problém už spočívá v tom, že tato služba je prozatím ve fázi vzniku, ještě není plně funkční. Další problémy pak souvisí s výše zmiňovanými pěti komisaři, resp. se vztahem mezi právě vznikající Evropskou službou a generálními ředitelstvími, která se zabývají vnějšími vztahy pod příslušnými komisaři.

4 ROZPOČTOVÝ PROCES

Na tomto místě bude popsán současný rozpočtový proces tak, jak probíhá po přijetí Lisabonské smlouvy v prosinci roku 2009.

Na počátku rozpočtového procesu stojí Evropská komise, která v září předkládá návrh rozpočtu na příští rok Radě Evropské unie. Tato Rada si návrh pečlivě prostuduje, eventuálně navrhne změny a i s nimi předává návrh Evropskému parlamentu, který provede kompletní čtení navrhovaného rozpočtu a v zápětí o něm hlasuje. V případě, že je většina poslanců pro, je rozpočet přijat. V případě, že se většina poslanců vysloví proti, vrací se návrh rozpočtu zpět do Rady Evropské unie i s úpravami, které navrhuje Evropský parlament.

Tato Rada má v tomto případě pouhých 10 dnů na to, aby přijala změny navržené Evropským parlamentem. Pokud se tak stane, je rozpočet přijat v podobě, kterou navrhoval Evropský parlament. Pokud však Rada ve stanovené lhůtě návrhy Parlamentu nepřijme, je sestaven tzv. dohodovací výbor. Ten je složen z členů Rady Evropské unie nebo jejich zástupců a ze stejného počtu členů Evropského parlamentu. Tento výbor musí ve lhůtě 21 dnů předložit společný návrh.

Pokud se ve lhůtě 14 dnů od předložení společného návrhu nestihne hlasování v Radě Evropské unie a v Evropském parlamentu, je automaticky návrh rozpočtu zamítnut. Pokud se hlasování stihne, mohou nastat ve své podstatě 4 varianty:

- Evropský parlament i Rada Evropské unie společný návrh předložený dohodovacím výborem schválí, v tom případě je rozpočet přijat;
- Evropský parlament i Rada Evropské unie společný návrh zamítnou, v tom případě je návrh rozpočtu zamítnut;
- Rada Evropské unie návrh rozpočtu schválí, ovšem Evropský parlament návrh zamítne, v tom případě je návrh rozpočtu zamítnut (Evropský parlament má tedy v tomto případě větší slovo, než Rada Evropské unie);
- Rada Evropské unie návrh rozpočtu zamítne – v tom případě má konečné slovo Evropský parlament; pokud tedy Evropský parlament návrh schválí a Rada ne, Parlament pak má 14 dní lhůtu na to, aby potvrdil všechny nebo některé změny z předchozích čtení a rozpočet v této podobě přijal.

Pokud v jakékoliv fázi dojde k tomu, že je návrh rozpočtu zamítnut, celý proces se opakuje od začátku, tedy od prvotního návrhu Evropské komise. [3, 4]

5 ZÁVĚR

Uvedený příspěvek se zabýval orgány Evropské unie v podobě, jakou zaujímají v souvislosti s přijetím Lisabonské smlouvy v prosinci roku 2009. Hlavní důraz je pak kladen na aktuálně platný rozpočtový proces, ze kterého jasně vyplývá, že došlo k poměrně výraznému posílení pravomocí Evropského parlamentu, který před přijetím Lisabonské smlouvy do rozpočtového procesu v podstatě zasahoval pouze okrajově.

Dalším poměrně významným krokem bylo zařazení Evropské rady mezi instituce Evropské unie. V současné době tak existují tři Rady, jejichž názvy jsou velice podobné a mohou tedy být poměrně matoucí – jedná se o Evropskou radu, Radu Evropské unie a Radu Evropy. Zatímco Rada Evropské unie byla oficiálním orgánem již od svého vzniku, Evropská rada se oficiálním orgánem stala teprve přijetím Lisabonské smlouvy a poslední rada, Rada Evropy, mezi instituce Evropské unie vůbec nepatří, její členská základna je odlišná od členské základny Evropské unie a má samozřejmě i odlišné cíle a funkce.

Další poměrně zajímavou změnou v souvislosti s přijetím Lisabonské smlouvy je vytvoření funkce Vysoké představitelky pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku. V současné době je jí zástupkyně Velké Británie baronka Catherine Ashton. Tato Vysoká představitelka má rozličné pravomoci jednak v Evropské komisi, kde působí jako místopředsedkyně, jednak v Radě Evropské unie, kde působí jako předsedkyně Rady pro zahraniční věci, a jednak coby generální ředitelka vznikající Evropské služby.

S ohledem na skutečnost, že v Evropské unii je již 27 zemí a další 4 oficiálně požádaly o vstup do společenství, je problematika orgánů Evropské unie a jejich pravomocí poměrně aktuální pro všechny členské státy, obzvlášť v okamžiku, kdy přijetím tak významného dokumentu, jakým Lisabonská strategie bezesporu je, dojde k tolika výrazným změnám.

POUŽITÁ LITERATURA

- [1] PALÁČEK, M. *Základní dokumenty Evropské unie*. 1. vydání. Český Těšín: Poradce s.r.o., 2005. 766 s. ISBN 80-7365-071-1.
- [2] PLECHANCOVÁ, B. *Institucionální vývoj Evropské unie od Maastrichtské smlouvy k východnímu rozšíření*. 1. vydání. Praha: Karolinum, 2004. 355 s. ISBN 80-246-0800-0.
- [3] europa.eu
- [4] www.euroskop.cz
- [5] www.radaevropy.cz